

ΑΘΗΝΑΙ

Η ΕΥΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Φυλλάδ. 71.

Τόμος. Γ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1850.

ΑΡΑΒΕΛΛΑ ΣΤΟΥΑΡΔ.

I.

Ἐσπέραν τινὰ κατὰ τὸν φεβρουάριον τοῦ 1614, κύριοι καὶ κυρίαι εὐγενεῖς τῶν πρώτων τῆς Σκωτίας οἰκογενειῶν, ἦσαν συνηθροισμένοι εἰς τὸ εἰκονοστάσιον τῆς κομήσεως Σχρεσβουρύ. Πάντες δὲ οἱ εὐπατρίδαι οὗτοι, ἀρχαῖοι θεράποντες τῶν Στουάρδων, μετὰ τὴν ἔνωσιν τῶν δύο βασιλείων, ἀκολουθήσαντες τὸν Ἰάκωβον Α' εἰς Ἀγγλίαν καὶ δυσαρεστούμενοι διὰ τὴν ἀχαριστίαν τοῦ ἀσώτου καὶ φιληθδόνου τούτου βασιλέως, ἀπεμακρύνθησαν βαθμηδὸν ἀπὸ τῆς αὐλῆς, ὅπου νέοι εὐνοοῦμενοι διεῖπον τὴν τύχην τοῦ κράτους ἐν ὀνόματι τοῦ ἡγεμόνος.

Ἀπὸ δὲ τὸ σοβαρὸν καὶ τὴν μυστικότητα τῆς ὁμηγύρεως ἐκείνης ἐδύνατό τις νὰ νομίσῃ ὅτι σκόπος αὐτῆς ἦν συνωμοσία, πρᾶγμα τὸσον συχνὸν κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους τῶν ἐμφυλίων διενέξεων, καθ' ἃς οἱ μεγάλοι φεουδάρχαι τῶν στεμμάτων τῆς Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας ἀνεβίβαζον καὶ κατεβίβαζον τοὺς βασιλεῖς κατὰ θέλησιν, καὶ ἐπλήρουν ἐνδόξων θυμάτων τὰς κρύπτας τῶν βασιλικῶν τάφων· πλὴν ὁ τόπος οὗτος

δὲν ἐφαίνετο εἰς τοιαύτην συνάθροισιν πρέπων· ἔλεγεσθαι μᾶλλον ὅτι τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα άτομα συνήλθον ἐκεῖ ἵνα παρευρεθῶσιν εἰς θρησκευτικὴν τινα τελετὴν, διότι εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ εἰκονοστασίου ὑψούτο μικρὸς βωμὸς, σπουδῇ κακοσμημένος, ἐφ' οὗ ἐκαίοντο λαμπάδες ἐνώπιον εἰκόνης τοῦ ἐσταυρωμένου ἀπὸ μέλανος μεταξοπίτλου περιβεβλημένης.

Διὰ νέυματος τῆς κομήσεως ἡ ἐν σιγῇ περιμένουσα ὁμήγυρις ἐγονάτισεν ἐπὶ τοῦ ἑδάφους· εὐθὺς δὲ θύρα ἠνεώχθη, καὶ ἱερεὺς τὰ ἱερά του ἐνδύματα ἐνδεδυμένος ἀνέβαινε τὰς βαθμίδας τοῦ θυσιαστηρίου, ὅτε ἐτέρω ὑπ' αὐλαίων κεκαλυμμένη, ἐστράφη βραδέως ἐπὶ τῶν στροφῶν, καὶ ἤρξατο τὴν διάβασιν εἰς νέον ἄγοντα διὰ χειρὸς γυναῖκα φέρουσαν καλύπτραν καὶ ἐνδύματα λευκά· ἀμφότεροι δὲ οὗτοι πλησιασάντες ἐγονάτισαν παρὰ τὸν βωμόν.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν προσευχῶν τινων, εἰς ἃς οἱ περισσώτεροι εὐγενεῖς ἀπήντων κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δόγμα, ὁ ἱερεὺς στραφείς πρὸς τὸ νεανικὸν ζεύγος.

— Οὐίλλιαμ Σέυμουρ, εἶπε, δέχεσθαι ὡς νόμιμον σύζυγον τὴν μίαν Ἀραβέλλαν Στουάρδ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

— Ἀραβέλλα Στουάρδ, δέχεσθαι τὸν λόρδον Σέυμουρ ὡς νόμιμον σύζυγον καὶ ὁμνύεις αὐτῷ πιστὴν καὶ ὑπακοήν;

— Μάλιστα, εἶπεν αὐτὴ εὐσταθῶς τὴν λευκὴν καλύπτραν πρὸς τὰ ὀπίσω ῥίπτουσα.

— Ἐστέ ἡνωμένοι, εἶπεν ὁ ἱερεὺς εὐλογῶν αὐτοὺς.

Μόλις ἐτελείωσαν αἱ τελευταῖαι εὐχαὶ καὶ ἰδοὺ θόρυβος μέγας εἰς παρακείμενον δωμάτιον καὶ βήματα ἐνόησαν ἀνδρῶν ἀντηχοῦσιν εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ μεγάρου, καὶ ἰδοὺ ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως εἰσέρχεται μετὰ ξίφους γυμνοῦ, καὶ εἰς τὸν βωμὸν πλησιάζων.

— Λόρδε Σέυμουρ, λέγει πρὸς τὸν νέον ἐγερεθέντα εἰς τὴν ὄψιν αὐτοῦ, ἐν δνόματι τοῦ βασιλέως σὲ συλλαμβάνω· ὑμεῖς δὲ κυρία, εἰσθε ὡσαύτως αἰχμάλωτός μου. Ὅχημα σᾶς περιμένει ἵνα σᾶς μεταφέρῃ ὅπου ὁ βασιλεὺς ὄρισεν.

— Ὅνειδος! ἀνέκραξαν οἱ εὐγενεῖς Σκῳτοὶ τὰ ξίφη σπασάμενοι.

— Κάτω τὰ ὅπλα, μιλόρδοι, εἶπεν ὁ τῶν βουλήσεων τοῦ Ἰακώβου ἐκτελεστής. Μὴ ἐπιβαρύνετε τὸ στήθος σας δι' ἀντιστάσεως ἀνωφελοῦς. Αἱ ἐξοδοὶ εἶνε ὅλαι κλεισμέναι, καὶ εἴκοσι ἄνδρες περιμένουσιν νεῦμά μου.

— Ὑγίαινε, Οὐίλλιαμ, εἶπεν ἡ Ἀραβέλλα, τείναι τὴν χεῖρα εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς, μᾶς μένουσιν ἀκόμῃ φίλοι καὶ ὁμόφρονες· τὸ πᾶν δὲν ἀπωλέσθῃ. Ἀγωνίαν, κύριε, ὑπέλαβε στραφεῖσα πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν σωματοφυλάκων· εἶμαι ἔτοιμος νὰ σᾶς ἀκολουθήσω.

II.

Ἡ Ἀραβέλλα Στουάρδ, πρώτη ἐξαδέλφη τοῦ Ἰακώβου Α', κατήγετο, ὡς καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς Μαργαρίτας, πρεσβυτέρας θυγατρὸς Ἑρρίκου τοῦ Ζ'. Ὁ δὲ Οὐίλλιαμ Σέυμουρ, παιδικὸς σύντροφος τῆς Ἀραβέλλας, πρὸ πολλοῦ μνηστὴς αὐτοῦ, εἶλκε τὸ γένος ἐπίσης ἀπὸ τοῦ Ἑρρίκου Ζ' διὰ τῆς Μαρίας, ἀδελφῆς τῆς Μαργαρίτας.

Ἦρκει λοιπὸν τὸν καιρὸν ἐκείνον εἰς τὰ ἡνωμένα βασίλεια νὰ ἦνέ τις μέλος τοῦ βασιλεύοντος οἴκου, καὶ ἀντεποιεῖτο ἀμέσως τὸν θρόνον, καὶ προσήγετο τοὺς δυσηρεστημένους πάντας εἰς τὴν πατρίαν του.

Ὁ Ἰακώβος μὴ αἰσθανόμενος τὸ ἀγγλικὸν στέμμα ἀτραλὲς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ βλέπων ἀποστραφόμενῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἀγάπην τῆς Σκωτίας, ἣν παρημέλει ἐνεκα τῶν νέων αὐτοῦ ὑπηκόων, ἐνόμισεν ὅτι ἡ μελετηθεῖσα αὕτη ἔνωσις τῶν δύο συγγενῶν του ὑπέκρυπτε συνωμοσίαν τινὰ κατ' αὐτοῦ, ἡ τοῦλάχιστον κίνδυνον εἰς τὰ τέκνα του, πρὸς ᾧ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σέυμουρ καὶ τῆς Ἀραβέλλας ἐδύναντο ποτε νὰ διαφιλονεικῶσι τὸν θρόνον. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐμποδίσῃ διὰ παντὸς τρόπον τὸν γάμον τοῦτον, καὶ κατεδίωκε τὴν ἐξαδέλφην αὐτοῦ εἰς αἰῶνα ἀγῆριαν. Ὅθεν οἱ δύο ἐρασταὶ κληθέντες ἐν τῷ συμβούλιῳ ἀπηγορεύθησαν ἐπὶ ποινῇ τρομερᾷ καὶ τοῦ νὰ συλλογιζώνται καὶ τὴν ἐλπίσιν ταύτην. Ἀλλ' οὗτοι καταφρονήσαντες τὰς ἀπειλὰς ταύτας, συμψύχως μετὰ τῆς κομῆσεως Σχεσβουρὺ, θείας τῆς Ἀραβέλλης, καὶ τινων εὐπατριδῶν Σκώτων μένεα πνεύτων κατὰ τῆς τυραννίας τοῦ βασιλέως, ἀπερρίζαν μυστικὸν γάμον. Ἀλλ' εἶδομεν ὅποια ὑπῆρξεν ἡ συνέπεια τῆς ἀπερισκέψιας ταύτης.

III

Μετὰ τριῶν ἡμερῶν παρέλευσιν τοῦ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Λονδίνου ἐγκλεισμοῦ τοῦ λόρδου Σέυμουρ καὶ τῆς ἀπαιτωμένης τῆς δυστυχούς κόρης τῶν Στουάρδων ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Λαμβέθου, ἐνθα ὁ σὺρ Θωμᾶς Παρρὺ, ὥφειλε νὰ τὴν φυλάττῃ ἐν τῷ πύργῳ αὐτοῦ, ἀδελφὸς ὁ Οὐίλλιαμ περὶ τῆς τύχης τῆς Ἀραβέλλας, ἀνήσυχος περὶ τῆς ἑαυτοῦ, κατηράτο τὴν λάμπιν τῆς γεννησιῶς του, ἥτις ἔθεσεν αὐτὸν παρὰ τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου, διὰ νὰ τὸν παραδώσῃ μόνον εἰς τὴν δυστυχίαν.

Ἐστηρικμένους δὲ ἐπὶ τινος τραπέζης, ἔχων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν κακαλυμμένον, ἦν τοσούτον βυθισμένος εἰς τοὺς ἀλγεινοὺς αὐτοῦ διαλογισμοὺς, ὥστε δὲν παρετήρησεν οἷον ἡ νύξ καταπίπτουσα ταχέως ἀπέκρυπτεν εἰς τὰς μεγάλας αὐτῆς σκιὰς, τὰ κωδωνοστάσια καὶ τοὺς θόλους τῆς ἀπεράντου πόλεως, δὲν παρετήρησε μάλιστα οὐδὲ τὴν ἀφίξιν τοῦ φυλακῆς του, ὅστις τῷ ἔφερε σῶος, καὶ εἰσῆγαγεν εἰς τὴν φυλακὴν τινὰ δι' εὐρέος μέλανος μανδύου περιβεβλημένον.

Νεύσαντος δὲ τοῦ ἀγνώστου ὁ φύλαξ ἀπεχώρησε καὶ ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἐπὶ τινὰ καιρὸν παρατηρήσας τὸν Σέυμουρ, πάντοτε βυθισμένον εἰς τὴν ἀλγεινὴν ὀνειροπόλησιν του,

— Οὐίλλιαμ Σέυμουρ, εἶπε τέλος πλησιάζων.

Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ὁ φυλακισμένος ἐγερεθεὶς ὀρμητικῶς,

— Ὁ βασιλεὺς! ἀνέκραξεν.

— Ἐγὼ αὐτὸς, εἶπεν ὁ Ἰακώβος, ἀποβαλὼν τὸν μανδύαν του... ἐγὼ φέρω εἰς ἐσὲ συγγνώμην καὶ ἐλευθερίαν.

— Ὁ θεὸς νὰ σ' εὐλογῇ διὰ τὰ καλὰ σου αὐτὰ λόγια, βασιλικὴ μου ἐξαδέλφη· εἶχον ἀπελπισθῇ περὶ τῆς δικαιοσύνης σου. Ὡ! εἶπατέ μοι, ἡ Ἀραβέλλα ποῦ εἶνε; θὰ μοι ἐπιτραπῇ μετ' ἐλθῆναι νὰ τὴν ἴδω;

— Αὕτη εἶνε εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

— Ὁδηγήσατέ με λοιπὸν πρὸς αὐτὴν, βασιλεῦ μου. Θέλω πρῶτος ἐγὼ νὰ τῇ φέρω τὴν εὐτυχίαν ταύτην εἰδῆσθαι καὶ νὰ καταπαύσω τὰς αγωνίας τῆς· διότι πολὺ ὑπέφερεν, ἐνῷ ἐγὼ ἐστенаζον μακρὰν αὐτῆς ἐν τῇ φυλακῇ ταύτῃ.

— Μένει εἰς τὴν ἐξουσίαν σου νὰ ἐξέλθῃς.

— Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Νὰ ὑπακούσῃς.

— Ὡ! εἶπατε! εἶπατε! Τί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ;

— Τὴν ὑπογραφήν σου ἐδῶ κάτω εἰς τοῦτον τὸν χάρτην, καὶ εἶσαι ἐλεύθερος.

Ὁ Σέυμουρ ἔδραξε προθυμότητα τὸν ὑπὸ τοῦ βασιλέως παρουσιαζόμενον χάρτην, ἀλλὰ μόλις ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν πρώτων γραμμῶν, καὶ βίαιά κίνησις συνέσπειλε τὸ πρόσωπόν του.

— Διαζύγιον!... χωρισμὸς αἰώνιος! ἀνέκραξεν. Ἐδυνήθητε νὰ πιστεύσῃτε ὅτι θὰ ἀγοράσω τὴν ἐλευθερίαν ἀντὶ τοιαύτης τιμῆς;

— Σκέψου καλὰ, εἶπεν ὁ Ἰακώβος· ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι οἱ στοχασμοί σου, σὺ οὐδέποτε θὰ ἐπανίδῃς τὴν Ἀραβέλλαν· διότι, ἂν ἀρνήσῃ, φυλακισμὸς αἰώνιος θὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀπειθείαν σου.

— Εἶσαι κύριος τῆς τύχης μου καὶ τῆς ζωῆς μου, κύριε· ἀλλ' ὅπωςδήποτε προσπαθήσῃτε νὰ μὲ πείσητε, τὸ διαζύγιον τοῦτο εἶνε ἀνκαθίξις, εἰς ἣν οὐδέποτε θὰ

ἐνδύσω. Εἶμαι ὁ σύζυγος τῆς Ἀραβέλλας, μεθ' ἧς ἠνώθην ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἡ χεὶρ μου δὲν θέλει θραύσει τοὺς ἱερεῖς δεσμούς, εὖς ὁ ἱερεὺς ἠδύλγησεν.— Ἀκούσατέ με, κύριε, ἐπέσπευσε βλέπων τὸν βασιλέα ἔτοιμον νὰ τὸν διακύψῃ. Ἦμην πάντοτε ὑπὸ ἡσυχίᾳ σου πιστὸς καὶ ἀρωσιωμένος. Παρήκουσα δὲ τὰς διαταγὰς σου καὶ κατεφρόνησα τὰς ἀπειλὰς σου, διότι ἐξήγεις παρ' ἐμοῦ θυσιάν ἀνωτέραν τοῦ θάρρους μου. Σὰς δυνάμεις, εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, εἰς αὐτὸν οἶκόν σου ἀδικοί εἶνε. Οὐδέποτε εὖτε ἡ Ἀραβέλλα, εὖτε ἐγὼ διενεκήθημεν τι ἐναντίον εἰς τὰ αἰσθητάματα τῆς πίστεως, ἣν ἐρεῖλομεν εἰς τὸν ἡμέτερον νόμιμον ἡγεμόνα. Εἶπομεν μόνον εἰς τὸν ἔχοντα τὸ δικαίωμα νὰ κατακυραυνῇ τὰς ψυχὰς μας, καὶ συνεισφώνησαμεν πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου ἀγάπῃν νηπιέθεν χρονολογούμενην καὶ μεθ' ἡμῶν συν υἱομένην. Ἰδοὺ τὸ ἐμὸν ἀμάρτημα, καὶ τὸ ἀμάρτημα δυστυχέως γυναικὸς, ἣν καταδιώκετε τοσοῦτον ἐμμανῶς παρὰ τὴν φωνὴν τοῦ αἵματος, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ συνηγορῇ ὑπὲρ αὐτῆς ἐν τῇ ψυχῇ σας. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ γράψῃ δίκαιος πρὸς ὑμᾶς, καὶ νὰ συγχωρήσῃ τὴν σκληρότητα σας!

— Κάλει λοιπὸν αὐτὸν πρὸς βοήθειάν σου, διότι δὲν ὑπάρχει τι, δι' οὗ δύνασαι νὰ ἐλπίξῃς τὴν ἐπιείκειάν μου!

Καὶ τὰς λέξεις ταύτας προσφέρων ὁ Ἰάκωβος ἀνεχώρησε, καὶ ὁ Σεῦμουρ ἤκουσε τοὺς μοχλοὺς τῆς φυλακῆς του κλειομένους μετ' αὐτόν. Τότε δὲ ὅλη ἡ φρίκη τῆς καταστάσεώς του κατέλαβε τὸ πνεῦμά του.

— Ἀραβέλλα! ἀνέκραξεν, βαδίζων ἐν ταραχῇ εἰμεθα συνηνωμένοι αἰωνίως, καὶ οἱ ἀγῶνες τῶν ἐναντίων δὲν θὰ κατισχύσωσι νὰ μᾶς χωρίσουν. Ἄν οἱ τοῖχοι φυλακῆς μᾶς χωρίζουσιν αἱ ψυχαὶ ὅμως ἡμῶν εἶνε ἐλεύθεροι καὶ συνεννοοῦνται. Ἐνδύω θὰ ἦμαι βέλαιος περὶ τῆς ἀγάπης σου θὰ εὖρω ἀρκετὴν δύναμιν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἵνα υποφέρω ὅλα τὰ βάσανα τὰ ὅποια ἡ σκληρότης τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ ἐφεύρῃ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀράταξ τις χεὶρ ἀνοίξασα τὴν θύραν ἔρριψε τι χαρτίον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σεῦμουρ, ὅστις, ἀναλαβὼν αὐτὸ ἐκπεπληγμένος ἀνέγνω τὰς ὑπὸ χειρὸς προσφιλοῦς κεχαραγμένους ταύτας λέξεις.

« Οὐίλλιάμ μου, ἔχομεν οἷλους ἀρωσιωμένους· ὁ » οἶρ Θωμᾶς Παρρὺ, παρ' ᾧ εἶμαι πεφυλακισμένη, » ἐκάμψθῃ ἀπὸ τῶν δεινῶν μας, καὶ εἶνε ἡδὺ ὅλος » ἡμέτερος. Ὁ διοικητὴς τοῦ πύργου τοῦ Λονδίνου, » εἶνε ἐπίσης ὑπὲρ ἡμῶν. Καταγίνονται πρὸς ἀπελευ- » θέρωσίν μας· ἔθεν ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ παραδόθῃ » εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες σὲ ζητήσωσιν ἐν ὀνόματι » ἡμου. Ἐλπίς καὶ θάρρος!

« Α. Σ. »

— Ἐλπίς καὶ θάρρος! ἀνέκραξεν ὁ νέος θεσπὴς τὸ ἐπιστόλιον τοῦτο ἐπὶ τῆς καρδίας του.

IV.

Τὴν πρωίαν τῆς 5 μαρτίου οἱ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ταμεσεὺς ἀλείεις παρετήρησαν περὶ τὸ μίλλιον μακρὰν τῆς ἀκτῆς μέγα τι πλοίαριον κατασκευῆς γαλλικῆς, ἀγκυροβολήσαν μετέωρον, καὶ ἤρπουσιν ὑπὸ τὰ ἱστία του ὡς ἀλκυὸν κοιμωμένη ἐπὶ τῶν κυμάτων. Τινὲς αὐτῶν οἱ τολμηρότεροι ἢ περιεργότεροι ἔσπευσαν νὰ ρίψωσι τὰ δίκτυά των περὶ τὸ ἀγνωστον ἐκεῖνο σκάφος, ἀλλ' οὐδένα θόρυβον ἀκούσαντες, καὶ οὐδένα ἰδόντες ἐπαγγέλων εἰς τοὺς συντρόφους των ἀνέκοντο νὰ εὐχα-

ριστήσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ πληρώματος καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ πλοίου περιέρχοντο αὐτῶν, εἶπον δὲ μόνον ὅτι παρετήρησαν δύο στόματα πυροβόλων πρὸς τὰ ὀπίσω τοῦ πλοίου.

Ἐνθὺ δὲ ἡ παρουσία τοῦ ἐνόπλου τούτου πλοιαρίου ἀπησχόλει τὴν προσοχὴν τῶν κατοικῶν τῆς ἀκτῆς, ἄνδρες δύο ἔριπποι διήρχοντο ταχέως τὴν ὁδὸν τὴν φερούσαν ἀπὸ Ἰγκάτον εἰς Βλακθάλ, πολίχινον παρόχθιον τοῦ Ταμεσεὺς. Ὁ μὲν εἰς τούτων εἶναι ὁ οἰκονόμος τοῦ οἶρου Θωμᾶ Παρρὺ, πολὺ γνωστοῦ εἰς τὸν τόπον ὡς ἐδυνάτω τις νὰ κερῇ ἐκ τῆς παρουσίας. Ἦν εἶχον οἱ χωρικοὶ νὰ χαιρετήσωσιν αὐτοὺς καθ' ὅδον. Ὁ σύντροφός του ἦν νέος τις εὐγενὴς Ἰσχυρὸς καὶ λεπτοφυής, οὗ το πρόσωπον ἐκρύπτετο σκεδὸν ὄκνον εἰς εὖρον πῖλον· ἐρόρει δὲ περισκελίδᾳ πλατεῖαν κατὰ τὸν γαλλικὸν συρμὸν συνεπιζόμενον τότε ἐν Ἀγγλίᾳ, ὑποδήματα ἐρυθρά μετ' ἀναστρέφων, καὶ κολόβιον διατετηρημένον· φενάκῃ δὲ μακρῶν κυματίζοντων βοστρύχων συνεπλήρου τὴν ἐνδυμασίαν αὐτοῦ καὶ ξίφος ἐξήρτητο παρὰ τὴν πλευράν.

Οἱ δύο ὁδοιπόροι ἐπλησίασαν μετ' ὀλίγον τὰς πρώτας οἰκίας τοῦ Βλακθάλ καὶ ἐφθασαν εἰς τὴν ἀκτὴν. Τότε δὲ λέμβος ἓνα μόνον ἐν αὐτῇ ἔχουσα προσῆλθε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἵππων καὶ ὁ νέος ἵππεὺς ἐπήδησεν ἐν αὐτῇ.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συνοδεύσῃ ἀνέκραξεν ὁ γέρον οἰκονόμος, ἀσπαζόμενος τὴν μικρὰν λευκὴν καὶ ἀδράν χεῖρα, ἣν ὁ σύντροφός του ἔτεινε πρὸς αὐτόν.

Ἐπειτα ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη καὶ κατέπλευσε ταχέως τὸν ποταμὸν.

Μετ' ὀλίγον ἡ λέμβος ἐπλησίασε τὸ μυστηριώδες πλοῖον, οὗ τὰ ἱστία ἀνεπετάσθησαν ὡς διὰ μαγείας, καὶ ἤρχισε νὰ πλῆῃ πρὸς τὰ παράλια τῆς Γαλλίας.

Ὁ νέος ὁδοιπόρος μόλις ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου φθάσας, καὶ ἀποχωρήσας ὑπὸ μικρὰν τινα σκηνὴν ἀπεδύετο. Ἀφοῦ δὲ ἀπέβριψε τὸν εὖρον πῖλον τὸν καλύπτοντα τὸ πρόσωπόν του καὶ τὴν φενάκην, τὴν περικλείουσάν τὰ μαλίστα του, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ λαίμου τοῦ ὠραία ξανθοῦ κόμης εἰς βοστρύχους πυκνοὺς περικυκλούοντας, ὡς οὕτως εἶπεν, εὐγενὴ καὶ ἐρατεινὴν μορφήν γυναικὸς, ἐν ᾗ ὁ ἀναγνώστης ἀνεγνώριεν ἀναμειβόμενος τὴν Ἀραβέλλαν Στουάρδ, ἣν οἱ φίλοι κατώρθωσαν τέλος νὰ ὑφαρπάσωσιν ἀπὸ τῆς ἐπαγρυπνήσεως τῶν ἀνθρώπων τοῦ βασιλέως ἀντικαταστήσασα δὲ αὐτὴ τὴν πλατεῖαν περισκελίδᾳ καὶ τὸ κολόβιον διὰ μεγαλοπρεποῦς ἐσθῆτος, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Τὸ πλοίαριον ἔφευγε ταχέως καὶ ἤδῃ αἱ οἰκίαι καὶ οἱ κατάφυτοι βράχοι τῆς ἀγγλικῆς ἀκτῆς συνεχέοντο εἰς μονόμορφον λευκόφαιον χροίαν.

— Ἀλλὰ, πλοίαρχε, ἐφώναξε ζωηρῶς ἡ Ἀραβέλλα, αἱ συμφωνίαι μας δὲν εἶνε αὐταί· πρέπει ἀκόμῃ νὰ περιμένετε ἓνα ἐπιβάτην.

— Εἶνε ἀλλήθες, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος· ἀλλ' ἐπεριμέναμεν πολὺ καὶ φοβοῦμαι μὴ ὁ σύζυγός σας ἔχασεν τὸν δρόμον καὶ ἐπέβῃ εἰς ἄλλο πλοῖον. Ἄν πολυεμεῖν τι πλοῖον ἐφθάνεν ἐνταῦθα, ἡδύνατο νὰ τὸ στείλωσι πρὸς καταδίωξίν μας διὰ νὰ βεβαιωθῶσι περὶ τῶν ὑπονοσίων, ἃς ἡ μακρὰ ἡμῶν στάσις κατέναντι τῆς ἀκτῆς ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς· ἔθεν τὸ συμφέρον αὐτὸ τῆς ἀσφαλείας ὑμῶν ἀπαιτεῖ νὰ στείλωμεν ὅσον οἶδόν τε.

— Τί μὲ ὠφελεῖ νὰ σωθῶ χωρὶς τοῦ Σεῦμουρ! εἶπεν ἡ Ἀραβέλλα. Ὑπεσχέθητε νὰ μεταφέρητε ἀμε-

τέρους ἡμᾶς εἰς Γαλλίαν· μόνον τὸ ἥμισυ τῆς ἀποστολῆς σας ἐξετελέσατε.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ τὴν ἐκτελέσω ἐλόκληρον! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος κάμων χειρονομίαν τινα φρίκης. Βλέπετε ἐκεῖ κάτω τὸ λευκὸν ἐκεῖνο σημεῖον, κυρία;

— Εἶνε γλᾶρος ἐπιψαύων τὰ κύματα.

— Εἶνε πλοῖον ἀνέκραξεν ὁ Γάλλος.

Παραχρῆμα φωνὴ ἐκ τοῦ ἀνω ἡκούσθη.

— Πλοῖον! ἐφώναξεν ὁ σκοπιωρὸς.

Ἡ γῆ τῆς Γαλλίας ἐφαίνετο ἤδη ὡς γραμμὴ ὀμιχλώδης ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

— Φιλικὸν ἢ ἐχθρικὸν, πρέπει ν' ἀποφύγωμεν τὴν συνάντησιν του· ἐφώναξεν ὁ πλοίαρχος, θάρρος παιδῶ! ἔχομεν τὴν γῆν ἐνώπιόν μας.

Ἀνεπέτασε τὰ ἱστία ὅλα καὶ τὸ πλοῖον ἐπέτα μετὰ νέας ὁρμῆς, κλίνων τοὺς ἱστούς του τρίζοντας ὡς ἐν ὄρῳ τρικυμίας. Ἀλλὰ μὲ ὄλυν τὴν ἀπελπιστικὴν ταύτην ταχύτητα τὸ ξένον πλοῖον ἐπλησίαζε κατὰ μικρὸν καὶ ἀνεφαίνετο εὐκρινῶς τὸ ἐκτενὲς αὐτοῦ σχῆμα καὶ τὰ μεγάλα ἱστία του ἀναπεπιταμένα εἰς τὸν ἀνεμὸν ὡς αἱ γιγαντώδεις πτέρυγες μυθώδους τινὸς ὀρνέου.

— Εἶναι καταδρομεὺς ἀγγλικὸς ἀνέκραξαν οἱ ναῦται.

Ἡ Ἀραβέλλα ἐγονάτισε παρὰ τὸν μέγαν ἱστὸν, τείνουσα τοὺς βραχίονας πρὸς τὴν φιλόξενον ἀκτὴν, ἥς ἐδίδεπεν ἤδη τὰς κατατομὰς τῶν λευκοφαίων ὀρῶν ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ πυθμένος τοῦ Ὠκεανοῦ.

Διῆλθε σιμὴ σιγῆς, καθ' ἣν δὲν ἤκούε τις εἰμὴ τὸν συριγμὸν τοῦ ἀνέμου εἰς τὰ καλῶδια καὶ τὸν ὑποκωφὸν βόμβον τῶν κυμάτων τὰ ὁποῖα ἔτριβε τὸ πλοῖον κατὰ τὸν ὀρόμον του. Ἐπειτα ἐκπυρσοκρότησις διέσχισε τοὺς ἀέρας, καὶ σφαῖρα ἀναπηδῶσα ἐπὶ τοῦ ὕδατος κατεδυθισθὴ παρὰ τὴν πρύμνην τοῦ φυγάδος πλοίου.

Ναύτης μετέφερεν ἐντὸς τοῦ κοιλώματος τοῦ πλοίου τὴν Ἀραβέλλαν λειποθυμῶσαν, ἐνῷ οἱ σύντροφοί του ἐκαθάρτιζον τὸ κατὰστρωμα, παρεσκευάζον τὰ ὅπλα τῆς συγκρούσεως καὶ διεύθυνον τὰ πυροβόλα.

— Παιδῶ ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος, ὠρκισθήμεν νὰ σώσωμεν μίαν δυστυχὴν πριγκιπέταν, ὥς ἀποθάνωμεν λαιπὸν ὅλοι· μᾶλλον ἢ νὰ τὴν παραδώσωμεν εἰς τοὺς ἐχθρούς της.

Ἀλαλαγμὸς γενικὸς διεγερθεὶς μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην δημηγορίαν κατεπνίγη ὑπὸ ἐκπυρσοκροτήσεως τοῦ καταδρομέως, ἥτις κατέθραυτέ τινας ἱστούς τοῦ πλοιαρίου.

Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε βραχύς μὲν, ἀλλ' αἵματηρὸς· οἱ γὰλλοι ἐπληρώθησαν ἀκριθὰ τὴν νίκην ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των, πολλὸν τὸν ἀριθμὸν ὑπερέχοντας, καὶ ὅταν ὁ ἀγγλὸς πλοίαρχος ἐπισκέφθη τὴν λείαν του, μετὰ λυστώδῃ ἐκ τοῦ συστάδην πάλην, δὲν εὗρεν εἰμὴ νεκρούς καὶ πληγωμένους.

Ἐνῷ ἔφερον τὴν Ἀραβέλλαν ἐν λειποθυμίᾳ εἰ εὐρισκομένην ἀπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου, ἀνθρακοφορεῖν τι ἀπεβίβαζεν ἐπὶ τῆς Γαλλίας τὸν λόρδον Οὐίλιαμ Σέιμυρ, ὅστις, ἀδέσβαιος περὶ τῆς ὁδοῦ ἣν ἔλαβεν ἡ σύζυγός του, ἀπέβη κατὰ τύχην ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, ἐνθα ἤλπιζε νὰ τὴν εὕρῃ μετ' ἐλίγον.

V.

Κατάκλειστος ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Λονδίνου μετὰ τῆς κοιμήσεως Σχρεσθευρὺ, τιμωρηθείσης ὡς συνενόχου, ἡ Ἀραβέλλα ἀπώλεσε τὸ θάρρος της μετὰ τῆς ἐλπίδος. Δὲν ἐδύνατο νὰ παλαίσῃ κατὰ τῶν μακρῶν βασάνων τῆς αἰχμαλωσίας· τὸ πνεῦμα της κατεβλήθη βαθμηδὸν καὶ κατ' ἐλάχιστον ὑπὸ τὸ βάρος ἄλγους, μόνην θεραπείαν τὸν θάνατον ἔχοντας. Αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἀπεσβέσθησαν κατὰ μικρὸν ἀπὸ τὴν ψυχὴν της, καὶ μακινώδης βραδέως καὶ βαθμηδὸν καταντήσασα ὁμοίαζε τὸν ἀπὸ τοῦ μαρasmus θνήσκοντα σθηθικόν.

Ἐκ πασῶν τῶν ἰσχυρῶν τούτων ταραχῶν, αἵτινες εἶχον ἀφανίσει τὴν ζωὴν της, μία μόνον ἀνάμνησις ἐπέζησεν, ἂν δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ ἀνάμνησιν ἐν ὀνομα, τὸ ὁποῖον αὕτη ἐπρόφερε κατὰ πᾶσαν στιγμήν τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο μηχανικῶς διαφεύγον τὰ χεῖλη· τὸ ὄνομα τοῦ Σεῦμυρ.

Τέλος ἡ ἡμέρα ἐφθασε καθ' ἣν ὁ θεὸς ἠθέλησε νὰ καλέσῃ πρὸς ἑαυτὸν τὸ δυστυχὲς τοῦτο πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἡ χεὶρ τῶν ἀνθρώπων εἶχε τόσοσιν σκληρῶς προσβάλει. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ κόμησσα, ἥτις ἐκῆδετο αὐτῆς ἐπὶ τριετίαν ἤδη μετὰ μητρικῆς μερίμνης, παρετήρησεν ὅτι ἡ Ἀραβέλλα ἦν ἀσθενεστέρᾳ καὶ δυσκολώτερον τοῦ συνήθους ἀνέπνεεν.

Κληθεὶς ὁ ἰατρός τῆς φυλακῆς εἶπεν ὅτι ἡ τέχνη του ἦν ἀνίκανος πρὸς ἐμφύχυσιν ὑπάρξεως, ἥς τὰ ἐλατήρια ἐφθάρησαν.

Μετ' ἐλάχιστον μοναχὸς τις φραγκισκάνος εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πριγκιπήσεως, ἐπλησίασε τὴν ἀσθενῆ, ἥς ἡ παραφροσύνη δὲν ἔπαυσε κατὰ τὴν προσέγγισιν τοῦ θανάτου, καὶ ἥτις, κατὰ τὸ σύνθημα, ὑπεκτονόριζε τὸ ὄνομα τοῦ Σεῦμυρ. Ἡ κόμησσα γονυκλιτῆς παρὰ τῇ κλίνῃ, ἀνεγίνωσκε τὰς προσευχὰς τῶν ψυχρῶν γούντων. Ὁ μοναχὸς παρετήρησεν ἐν σιγῇ ἐπὶ τινα καιρὸν τὸ δυστυχὲς καὶ ἐγενεὲς τοῦτο θῦμα, ἔπειτα δὲ λυγμὸς σπασμωδικὸς διέσχισε τὸ στήθος του, καὶ δι' αἰφνιδίου κινήσεως ῥίψας πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν καλύπτουσαν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ κορδύλην,

— Ἀραβέλλα! Ἀραβέλλα! ἀνεφώνησεν.

Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ἡ κόμησσα ἠγέρθη ἀφύπνου φωνὴν ἐκπλήξεως· ἡ δὲ μακινώδης ἀνακαθίσασα.

— Τίς με καλεῖ; ἐψόρισε.

— Ἀραβέλλα! ἐπανάλαβεν ὁ μοναχὸς κλίνας ἐπ' αὐτῆς.

Τότε ἐνδόμυχος ταραχὴ ἐφάνη εἰς τὴν ἀσθενῆ· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀνέλαμψαν, οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της ἔλαβον ἐκφρασιν εὐδαθείας καὶ εὐδαιμονίας, ὡς ἂν ἡ φωνὴ αὕτη ἐξωογόνησε τὴν ψυχὴν της καὶ ἀνεκάλεσε τὸ ἀπολεσθὲν λογικόν της.

— Σεῦμυρ! ἀνέκραξε καὶ ἔλειποθύμηνεν.

— Ὡ θεέ μου! εἶπεν ὁ νέος, μετὰ τόσους κινδύνους καὶ ἀγῶνας διὰ νὰ φθάσω μέχρις αὐτῆς ἐπ' ἐρωτῶ νὰ τὴν ἀνέυρω, καὶ νὰ τὴν ἴδω θνήσκουσαν!

Ἐν τούτοις διὰ τῶν φροντίδων της ἡ κόμησσα κατάρθρωσε νὰ ἐξαγάγῃ τὴν Ἀραβέλλαν ἀπὸ τῆς λειποθυμίας· ἀλλ' ἡ μεγίστη αὕτη συγκίνησις κατέβαλε τὰς ὀλίγας δυνάμεις, αἵτινες ἔμειναν εἰς αὐτήν. Ἡ ἀνάμνησις τῶν δαινῶν, τὰ ὅπερ ὑπέστη τῇ ἐπ' ἔλθον μετὰ τοῦ λογικοῦ· ὅθεν ἐδέχθη ὡς καταφυγὴν τὸν θάνατον, ὃν ἠσθάνετο πλησιάζοντα.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγ-

κλάας τοῦ συζύγου της, δεικνύουσα αὐτῷ τὸν οὐρανόν, ἔνθα ἔμελλόν ποτε νὰ ἐνωθῶσιν.

Ἐν ἔτος βραδύτερον ὁ Σεῦμουρ ἡσπασθὴ τὸν μοναχικὸν βίον εἰς τὸ μοναστήριον, οὗ εἶχε λάβει τὸ ἔνδυμα, ἵνα ὑπάγῃ νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της Ἀραβέλλας Στουάρδ.

I. Γ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΣΥΝΗ ΔΕΦΕΡΒΑΚΟΥ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ.

Ἡ σφαγὴ τῶν ἐν φυλακαῖς ἠκολούθει τὴν αἵματηρὰν αὐτῆς ὁδὸν τὴν 2 καὶ 3 Σεπτεμβρίου· περὶ δὲ τὰ μέσα τῆς 3 ὁ λαὸς εὐρίσκων βραδύτατον ἀναμφιβόλως τὸ εἶδος τῆς δικαιοσύνης τὸ ἀποφασίζον τότε περὶ τῆς τύχης τῶν φυλακισμένων, ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ αὐτοῦ ἔκαμε τὸν τε δικαστὴν καὶ τὸν δῆμιον, ἀλλ' αἵματος κατακορεσθεῖς, καὶ εἰς τὸ φονεῦν ἀποκαμῶν, ἤρχισε ν' ἀπαρέσκηται τὴν αἵματηρὰν ταύτην τελετήν. Οὐδέποτε ἀκριβῶς ἐγένετο γνωστός ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τῶν ἀπαισίων ἐκείνων ἡμερῶν, ἀλλ' ὅτι ἠδυνήθησαν νὰ ἰδῶσιν οἱ κατὰ τὴν ἀλεθρίαν ἐκείνην ζήτῶντες ἐποχὴν ἦτον ὅτι τὸ αἷμα ἔρρεεν ὡς τὸ ὕδωρ εἰς τὰς λαίλαπώδεις ἡμέρας καὶ ὅτι οἱ σπάνιοι διαβάται ἐκπλαγεῖς ἀπεσύροντο εἰς τὰ ἴδια, καὶ ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου θεάματος, καθ' ὁδὸν ἐπιτυλίζοντο ὑπ' ἐρυθρῶδους καὶ θερμοῦ ἔτι βορβόρου ὅστις φρίκην ἐνέβαλεν εἰς αὐτούς. Μάλιστα δὲ παρὰ τὸ δεσποτικὸν καὶ τὴν Μοῆν, ἡ ὄψις τῶν αἰσχυρῶν ἐκτελεστικῶν τοῦ ἔργου τούτου τῶν δημίων παρεῖχεν ἔτι τρομερώτερον χαρακτῆρα εἰς τὴν εἰκόνα. Οἱ ἀχρεῖς οὗτοι ὅμοιοι μὲ χοιροκτόνους τῶν σφαγείων, ἔχοντες τὰς χειρίδας μέχρι τοῦ ἀγκῶνος ἀνασηκωμένας ἔσειον εἰς τὸν ἀέρα καθηγματομένους βραχίονας, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου αὐτῶν, ὑπ' ἐρυθρῶν κηλίδων καταστῆκτου, θηριώδης ἐπεφάνετο χαρὰ. Πλὴν ἡ λύσσα αὕτη τοῦ φονεῦν, τὸ εἰπομεν, ἀφ' ἑαυτῆς κατεοτέλλετο καὶ ὑπέκυψε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς τὸν κάματον καὶ τὴν ἀηδίαν.

Μεσημβρίαν ἐσήμανε τὸ ὥρολόγιον τῆς Μοῆς καὶ σφαγεῖς διέτρεχον ἔτι τοὺς ὀλισθηροὺς διαύλους τῆς εἰρκτικῆς ἀνιχνεύοντες, ὡς οὕτως εἶπεῖν, λησμονηθέν τι θῦμα· αἱ δὲ θύραι αὐτῆς ἀνοικταὶ ἦσαν πᾶσαι καὶ τὰ δωμάτια κενὰ τῶν φυλακισμένων, πεσόντων ὑπὸ τὴν μάχαιραν.

— Δὲν ὑπάρχουσι λοιπὸν πλέον! ἀνέκραξε τῶν μανιωδεστέρων τις ὠθὼν διὰ τοῦ ποδὸς πᾶσας τὰς θύρας καὶ διερευνῶν πᾶσας τὰς γωνίας τῶν δωματίων... Πῶς;... χίλια βυκία!... καλλίτερον ἕνας μόνον ἀριστοκράτης καταπαύει τὴν πέναν!... Τί δυσάρεστον... νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀρκετοί!...

Ἄν καὶ ὁ οὕτως ὁμιλῶν εἶχε τὰ ἐνδύματα ἐν ἀτα-

ξία καὶ τὰ στήθη γυμνά ὡς οἱ περὶ αὐτὸν, δὲν παρετηροῦντο ὅμως ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ κηλίδος αἵματος καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διέφερε τῶν συναδελφῶν του.

Εἷς ἐξ ἐκείνων ἔκαμε τὴν παρατήρησιν.

— Ἄ! ἔλα δὲ, λέγει, σὺ ποῦ κάνεις τὸν λυσσαμένο!... σὺ λόγια εἶσαι καὶ ἔργα τίποτε, φωναῖς μόνον καὶ καμιά δουλιὰ. Φωνάζεις διὰ φόνο ὅταν νὰ κατέπιες ὅλους τοὺς ἀριστοκράτας, καὶ σὺ δὲν ἔχεις οὔτε μίαν κηλίδα αἵματος... Ποῦ ἦσουν σὺ μόνος ὅλην τὴν ὥραν, ὅταν ἐδῶ ἀνᾶπτε κ' ἕκαίε... εἴμφορεῖς νὰ τὸ εἶπης;... εἰς κανὲν μέρος δὲν σέ εἶδα, πολίτα!...

— Καὶ τί τάχα; ἀπεκρίθη ὁ πρῶτος ἀταράχως· αὐτὸ σημαίνει πρῶτον, ὅτι σὺ δὲν ἦσουν, ὅπου ἐγὼ ἤμουν... ἰδοὺ διὰ τί δὲν μ' εἶδες· δεύτερον, ἂν δὲν ἔχω κηλίδας, ἂν δὲν εἶμαι βαντισμένος καθὼς ἐσὺ, τοῦτο θὰ εἶπῃ ὅτι κάμνω τὸ ἔργον μου καθαρὰ, ἰδοὺ!... Τώρα ὅτι ἐφόνευσα ἀριστοκράτας, δύναμαι νὰ τ' ἀποδείξω... δὲν κάμνω ἄλλο ἀπὸ τὸ πρῶτ'... ἀπέκαμα... ἐν τούτοις ἐπεθύμουν ἀκόμη ἐν μικρόν... πολὺ μικρόν... διὰ γλυκάδα... διὰ φροῦτο!... Καὶ ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ ἐδῶ εἶμαι γνωστός... ἂν ἀμφιβλήης δι' ἐμένα, ἂν θέλῃς νὰ μὲ θεωρήσῃς ὡς ὑποπτον, θὰ χάσῃς τὸν καιρὸν σου... Ὅλοι ἠξέφουρον ὅτι ὁ πολίτης Βροῦτος Κλικέτος εἶνε περίφημος... ἐνθερμος... ἀγαθὸς πατριώτης!... ἰδοὺ... Καὶ τώρα ἕνας ἀριστοκράτης!... μοῦ χρειάζεται ἕνας ἀριστοκράτης!

Οἱ λόγοι οὗτοι μετὰ ζωηρότητος ἀπαγγελθέντες ἐπέφερον τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα· κατεστράφησαν ἐκ τοῦ παραχρῆμα αἱ ὑπόνοιαι καὶ διεκινήθη ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν ἀκροατῶν, καὶ ἐκραύγασαν ἄπαντες.

— Εὖγε, Βροῦτε!... Ζήτω ὁ πολίτης Βροῦτος! Ἐμπρός! ἕναν ἀριστοκράτην διὰ τὸν πολίτην Βροῦτον! Καὶ δραμόντων πανσθενεῖ πάντων, πάραυτὰ τις ἔκραξε,

— Μία θύρα κλεισμένη!... ἰδοὺ ἀκόμη μία!... ὑπάρχει τις τελευταῖον· ἀκούω ὁμιλίαν...

Ὅλοι ἐπληρίσσαν καὶ ἐπειράθησαν νὰ συνθλάσωσι τὴν θύραν.

— Σταθῆτε, ἐφώνησεν εὐθὺς ὁ πολίτης Βροῦτος εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου ἐπεφάνη παραχρῆμα ζωηρὰ ἐρυθρότης... σταθῆτε... μὴ τὴν σπάτε... ἴσως δὲν ὑπάρχει τις...

Ἄλλ' ὡς ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἀμφιβολίαν τοῦ Βροῦτου ἠκούσθη φωνὴ ἐτέρωθεν τῆς θύρας, φωνὴ γυναικεῖα λέγουσα μεγάλη·

— Δὲν ὑπάρχουσι λοιπὸν πλέον εὐγενεῖς εἰς τὴν Γαλλίαν!... Ἄς ἀποδιώξωσι τὸν συρφετὸν τοῦτον... Ὅπισω, ἀγρεῖκοι!... ὀπίσω!

— Ἀριστοκράταις! κατεκραύγασαν οἱ φονεῖς, θανατωθῆτω!

Τῷ ὄντι δὲ τοιαύτη φωνὴ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ εἶχεν ἰσχὺν θανατικῆς ἀποφάσεως. Βίαιον λάκτισμα εἶχε κλονίσει τὴν θύραν, ὅτε ὁ Βροῦτος, ὅστις πάραυτα, εἴτε ἐκ τῆς χαρᾶς, ἢ ἡσθάνετο ἐπιτυχάνων ἀρι-